

[Helle Degn]

veren skal have mulighed for at disponere i kortere eller længere tid over arbejdskraften. Her kan jeg fra bygge- og anlægsområdet – det var refereret i Aktuelt i går – nævne et eksempel på, at en kvindelig bygningshåndværker kan få pålagt af sin arbejdsgiver at være på arbejdspladsen 65 timer om ugen, fordi arbejdsgiveren nu har fået mulighed for at disponere over en fleksibel arbejdskraft, en fleksibel arbejdstid.

Man kan tale meget smukt om, at en kvinde og en mand skal dele ansvaret for børnene, men det hjælper ikke meget, hvis man gør omstændighederne for, at de kan gøre det, fuldstændig umulige.

Derfor vil jeg fastholde, at det, regeringen, det, arbejdsgiverne gør, er at gøre en mor til en far og en far til en mormor.

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil gerne takke for, at vi kunne vende tilbage til talerrækken i stedet for at diskutere spøgelse.

Jeg er meget glad for denne redegørelse, for alt for ofte diskuterer Folketinget lovforslag som isolerede bidder af et ministeriums arbejdsområde. Derfor er det godt, at vi har fået en redegørelse om børnepolitikken generelt, for børns opvækstvilkår påvirkes af den lovgivning, vi gennemfører inden for byplanlægning, boligpolitik, arbejdsmarked, uddannelse, kultur, miljø, skattepolitik, ægteskabslovgivning osv.

Derfor er vi også tilfredse med, at redegørelsen når frem til den konklusion, at man skal gøre en mere koordineret indsats på børneområdet og nedsætte et tværministerielt børneudvalg, som skal se på børnenes interesser. Det vil sige, at børnenes interesser kommer med i den kommende lovgivning, og at man ud fra forskningsresultater skal se på, om der er behov for nye lovgivningsinitiativer eller ændring af den eksisterende lovgivning. Det synes jeg er en god ting.

Vi skal lære at tage mere hensyn til børnene, når vi lovgiver. Det er en vigtig forudsætning for, at det bliver rart at være barn i Danmark, sådan som ministeren starter sin redegørelse med at sige.

Men lovgivning alene gør det ikke. Det er også vigtigt, hvordan de enkelte prioriterer. Vores børn og samværet med dem er i sidste ende vores eget ansvar, og hvis vi overlader

det helt til samfundet, mister vi en væsentlig dimension i tilværelsen. I dag har mange børn for lidt kontakt med deres forældre, og det er i grunden underligt nu, hvor alle børn må forudsættes at være ønskebørn. Hvorfor så ikke prioritere tiden sammen med dem noget højere i stedet for bare at give dem lomme penge og gaver? Det er ikke alene et spørgsmål om mere tid, men også om, hvordan man bruger tiden sammen.

Vi har haft en tendens til at usynliggøre børnene. De er ikke nyttige personer, der udfører nyttige opgaver. De føler sig ikke betydningsfulde, bl.a. fordi mange forældre ikke orker at opdrage dem og præge dem med en holdning, som de kan forholde sig til og måske senere gøre oprør imod. Vi er måske i virkeligheden alt for pæne og tolerante, og det er noget, som lynhurtigt kan blive opfattet som ligegyldighed.

Børn har selvfølgelig altid haft problemer. I dag hører vi bare mere om det. Brudte familier, bimmerbørn, børn, der føler sig sløje, passivitet og ligegyldighed og mere alvorligt: en stigende kriminalitet. Det er nok lidt uretfærdigt, at det altid er de dårlige eksempler, der trækkes frem, for der findes mange gode miljøer og mange omsorgsfulde forældre, der trods travlhed giver sig god tid til samvær med deres børn.

Men selv om forældrenes prioritering af deres børn er så afgørende for deres opvækstvilkår, så fratager det ikke samfundet ansvaret for at sikre, at den lovgivning, vi har, tilgodeser børnenes behov. Man kan også diskutere, om samfundet ofrer nok ressourcer på børnefamilierne, sådan at forældrene får reelle muligheder for at være mere sammen med deres børn.

Selv om kvaliteten af børnenes liv så absolut ikke kan måles i penge, er det ganske nyttigt, at socialministeren og finansministeren har udarbejdet en hvidbog, så man kan få kortlagt børnefamiliernes økonomiske vilkår. Der findes så mange myter på dette område; derfor kan det være rimeligt at få tallene stillet op sort på hvidt.

Hvidbogen dokumenterer, at børnefamilierne vitterlig har haft en nedgang i den disponible realindtægt, men denne nedgang fandt sted i årene 1979-82. I den nuværende regerings tid er dette delvis blevet rettet op. Samfundets udgifter pr. barn er til gengæld steget, men der er sket en væsentlig forskyld-